

Arrest

nr. 208 636 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger uit Bajram Curri (Albanië). Op 25 september 2017 werd u bij het bewerken van uw vaders grond in Markaj (Bajram Curri) door uw oom A. B. (...) bedreigd. Omdat het een rijke grond is, eigende uw oom zich de grond toe. U mocht de grond niet langer bewerken en uw oom dreigde ermee u te vermoorden indien u niet vertrok. U ging vervolgens naar huis vanwaar u naar Tirana vertrok. U sprak met twee agenten die u, aangezien het een familiedispuut betrof, aanraadden om te proberen het uit te praten. U diende geen klacht in tegen uw oom. Twee dagen later sprak u uw oom aan in de hoop tot een vergelijk te komen. Uw oom wilde evenwel niet wijken. Uit vrees verdere problemen met uw oom te kennen verliet u op 30 september

2017 Albanië. U reisde naar België waar u twee dagen bleef alvorens uit te wijken naar Italië waar u een neef wou bezoeken. Na twee maanden verliet u Italië en kwam u terug naar België waar u op 28 december 2017 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst ondermijnt de vaststelling dat u geen asiel aanvraag toen u in oktober 2017 in België was en dat u verder trok naar Italië waar u evenmin een asielaanvraag indiende fundamenteel de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Uw verklaring eerst uw neef te willen bezoeken in Italië doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS, p. 3). Dat u niet wist dat men asiel kon vragen in Italië weet amper te overtuigen (CGVS, p. 3). Hoe dan ook mag van iemand die zijn land verlaat uit vrees vervolgd te worden verwacht worden dat hij bij aankomst in zijn gastland zo snel mogelijk stappen onderneemt om internationale bescherming te verkrijgen (o.a. door zich te informeren over de bestaande mogelijkheden hiertoe en door het indienen van een asielaanvraag).

Daargelaten voorgaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw oom (problemen die trouwens geen verband houden met één van de criteria van de vluchtelingenconventie daar het conflict met uw oom ingegeven is door het feit dat uw oom zich onterecht uw vaders rijke grond toe-eigende) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft immers nooit klacht ingediend voor uw problemen (CGVS, p. 5). U sprak twee agenten aan over uw problemen en toen u van hen het advies kreeg om eerst te proberen te praten met uw oom, liet u verder na enige klacht in te dienen nadat bleek dat uw oom niet van een gesprek wou weten (CGVS, p. 7). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

Uw verklaringen dat een klacht indienen tot niets leidt, dat de politie toch niets doet en dat er al veel doden in uw regio zijn gevallen (waarbij u verwijst naar een grondconflict van een zevental jaren geleden waarbij een dodelijk slachtoffer viel, een moord op een jongere een tweetal jaren geleden en de moord op een vrouwelijke rechter) kunnen niet weerhouden worden (CGVS, p. 5-7). Bij de door u aangegeven concrete voorbeelden bracht u vooreerst geen concrete indicaties aan waaruit blijkt dat de autoriteiten niet hebben opgetreden (CGVS, p. 5-7). Er dient verder aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu is dit echter niet het geval. U had immers toegang tot uw autoriteiten: u sprak met twee agenten maar liet na om officieel klacht in te dienen.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar,

vervolgelingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status*, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing aangaande haar laattijdige asielaanvraag, stelt verzoekende partij dat zij *“eerst dankzij contact met zijn neef in Italië zijn verblijfsproblemen (probeerde) op te lossen”*. Echter, *“aangezien hij ervan overtuigd was dat een asielaanvraag in Italië tegenwoordig niet meer mogelijk was, besloot verzoeker terug te keren naar België”*. Verzoekende partij vervolgt dat *“(a)angezien men vroeger, in de jaren 90, goed op de hoogte was van de asielmogelijkheden in Italië, maar hier sinds enige tijd verwarring over bestaat in verzoekers regio, mag het niet verbazen dat verzoeker overtuigd was dat hij geen asiel kon aanvragen in Italië”*.

2.2.4.2. De Raad merkt evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De vaststelling dat verzoekende partij geen internationale bescherming aanvroeg toen zij in oktober 2017 in België was en vervolgens verder trok naar Italië waar zij evenmin een asielaanvraag indiende, relativeert vanzelfsprekend haar beweerde nood aan bescherming en ondergraaft dan ook fundamenteel de ernst en geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees. Met bovenstaand verweer slaagt verzoekende partij er geenszins in haar laattijdige asielaanvraag te verschonen. Immers verklaart haar bewering dat er in haar regio in Albanië verwarring bestaat over de asielmogelijkheden in Italië en dat zij er dan ook van overtuigd was dat zij geen asiel kon aanvragen in Italië, op geen enkele manier waarom zij niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd in België maar daarentegen verder trok naar Italië. Bovendien blijkt nergens uit dat zij in Italië enige poging heeft ondernomen om een asielaanvraag in te dienen, waardoor haar bewering dat dit niet mogelijk zou zijn geweest, een blote bewering betreft die iedere ernst mist. Ook de bemerking dat zij eerst via haar neef in Italië haar verblijfsproblemen probeerde op te lossen, is geenszins verenigbaar met het spoedeisend karakter van een nood aan internationale bescherming. Een beroep op internationale bescherming houdt immers net in dat verzoekende partij niet zou worden gerepatriëerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.5.1. Verder oppert verzoekende partij dat zij voor haar problemen geenszins beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij nagelaten heeft te onderzoeken of de Albanese autoriteiten geschillen met betrekking tot intrafamiliale grondroof behandelen en oplossen. Nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat eigendomsrechten moeilijk uit te oefenen zijn in Albanië. Het is dan ook duidelijk dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om dergelijke conflicten op te lossen. Waar haar verweten wordt geen klacht te hebben ingediend bij de politie, laat verwerende partij bovendien na te onderzoeken of lokale agenten de juiste aanspreekpunten zijn met betrekking tot grondroof.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand verweer er geenszins in slaagt de motivering in de bestreden beslissing dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie) blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, waardoor verzoekende partij dan ook dient aan te tonen dat zij persoonlijk niet in staat was haar te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege haar autoriteiten, waarin zij echter niet slaagt, in een ander daglicht te stellen. Vooreerst toont verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aan dat zij wegens de aard van haar problemen geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zij beperkt zich in dit verband tot blote beweringen. De Raad herhaalt in dit verband dat het geenszins de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf is de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Uit het loutere gegeven dat eigendomsrechten moeilijk uit te oefenen zijn in Albanië, kan geenszins blijken dat verzoekende partij voor haar problemen, en in het bijzonder de bedreigingen vanwege haar oom, geen beroep kan doen op

de bescherming van Albanese autoriteiten. Het spreekt verder voor zich dat bij dergelijke problemen de politie een eerste aanspreekpunt is. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers in bescherming te verkrijgen tegen haar oom en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen.

2.2.6. Wat betreft nog het internationaal rapport omtrent de algemene situatie in Albanië dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), stelt de Raad vast dat dit dateert van februari 2011 en dat het dan ook geenszins van aard is de recentere en uitgebreide informatie uit 2014-2017 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie) waarop verwerende partij zich steunt om te stellen dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar problemen met haar oom, indien hieraan al geloof kan worden gehecht gelet op eerder vermelde vaststelling dat zij danig talmde om een asielaanvraag in te dienen, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT